

Sygn. akt II C 1086/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Agnieszka Kania-Zamorska

Protokolant: sekr. sąd. Marta Mądzelewska

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2021 roku, w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta Ł.

przeciwko K. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt II C 1086/20

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 19 grudnia 2012 roku Miasto Ł. – Administracja (...) Ł. (...), reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych: H. W. (1) i K. W. kwoty 3.335,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że pozwani zajmują bezumownie lokal mieszkalny numer (...) w Ł. przy ulicy (...), w powodu wcześniejszego wypowiedzenia im umowy najmu. Pomimo wezwania do zapłaty pozwani dobrowolnie nie uiszcili należności. Powód dochodzi należności za bezumowne korzystanie z lokalu w okresie od 1 listopada 2010 roku do 31 października 2012 roku, na którą składają się: kwota 2.948,54 zł tytułem należności głównej i kwota 387,16 zł tytułem ustawowych odsetek.

(pozew k.2-3, pełnomocnictwo k.4)

Sprawę zarejestrowano pod sygnaturą akt II Nc 1756/12.

W dniu 4 stycznia 2013 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił w całości żądanie pozwu i orzekł o kosztach procesu. Odpisy nakazu zapłaty zostały wysłane pozwanym na adres Ł., ul. (...). Korespondencję do obydwu pozwanych odebrał osobiście H. W. (1).

(nakaz zapłaty k.11, zarządzenie k.15, dowody doręczenia k.13-14)

W dniu 28 lutego 2020 roku pozwany K. W. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 4 stycznia 2013 roku, wydanego w sprawie o sygnaturze akt II Nc 1756/12, zaskarżając nakaz zapłaty w całości. Wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazał, iż dacie wydania nakazu zapłaty nie zamieszkiwał pod adresem wskazanym w pozwie, ale na stałe pod adresem Ł., ul. (...). Odpis nakazu zapłaty nie został mu skutecznie doręczony, gdyż korespondencję odebrał

ojciec, który nie poinformował pozwanego o wydaniu nakazu zapłaty. Nadto, w okresie, w którym powstały zaległości czynszowe oraz eksploatacyjne K. W. nie zamieszkiwał w lokalu numer (...) w Ł. przy ulicy (...) ani z niego nie korzystał. Od 2005 roku na stałe zamieszkiwał z matką w lokalu numer (...) przy ul. (...), który stanowił jego centrum życiowe. W chwili wyprowadzenia z lokalu przy ulicy (...) był małoletni. Pozwany nie miał wiedzy o roszczeniach powoda. O wydanym nakazie zapłaty dowiedział się po wszczęciu egzekucji i zajęciu przysługującego mu wynagrodzenia za pracę.

(sprzeciw k.24-26)

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda popierał powództwo. Wskazał, iż pozwany w Urzędzie Miasta Ł. nie wskazał, iż nie przebywał pod adresem ul. (...), tym samym nie dochował należytej staranności, aby kierowana do niego, na adres przedmiotowego lokalu, korespondencja była przekazywana przez operatora pocztowego lub osoby zamieszkujące pod tym adresem.

(pismo pełnomocnika powoda k.30-31)

Na rozprawie w dniu 3 lipca 2020 roku strony pozostały przy wcześniejszych stanowiskach.

Postanowieniem, wydanym na rozprawie w dniu 3 lipca 2020 roku, wobec przyjęcia sprzeciwu pozwanego K. W. od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 4 stycznia 2013 roku jako wniesionego w terminie, Sąd stwierdził, że nakaz zapłaty z dnia 4 stycznia 2013 roku, wydany w prawie o sygnaturze akt II Nc 1756/12, utracił moc w stosunku do K. W. w całości.

(stanowisko pełnomocnika powoda i pozwanego – protokół rozprawy k.50, zarządzenie i postanowienie – protokół rozprawy k.54-55)

Na rozprawie w dniu 2 lutego 2021 roku strony podtrzymały dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(stanowisko pełnomocnika powoda i pozwanego protokół rozprawy k.72 - 73)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Gmina Ł. jest właścicielem lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...).

(okoliczność bezsporna)

H. W. (1), na podstawie umowy z dnia 22 maja 2002 roku, był najemcą lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł..

Pismem z dnia 18 maja 2009 roku, po uprzednim wezwaniu do zapłaty, wypowiedziano H. W. (1) umowę najmu przedmiotowego lokalu ze skutkiem na dzień 18 maja 2009 roku.

(dowód: umowa najmu k.5-5v., wezwanie do zapłaty k.8-9, wypowiedzenie umowy najmu wraz z potwierdzeniem odbioru k.9-9v.)

W związku z wypowiedzeniem umowy najmu, Gmina Ł. zaczęła naliczać odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu numer (...) przy ul. (...). Za okres od dnia 1 listopada 2010 roku do 31 października 2012 roku naliczone przez Gminę Ł. odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego numer (...) przy ul. (...) opiewało na łączną kwotę 3.335,70, zł, w tym należność główna w kwocie 2.948,54 zł oraz odsetki w wysokości 387,16 zł.

(dowód: wykaz zaległości k.6-7)

W 2003 roku K. W. wyprowadził się wraz z matką M. P. oraz siostrami P. W. i A. W. z lokalu numer (...) przy ul. (...) do lokalu numer (...) przy ul. (...). Był to wówczas lokal komunalny. W dniu 28 października 2011 roku nieruchomości została przekazana właścicielce G. K..

W dacie wyprowadzki powód był małoletni. Matka powoda podjęła decyzję o opuszczeniu lokalu przy ulicy (...) wraz z dziećmi z powodu alkoholizmu ojca powoda H. W. (1). Zabrała wówczas z lokalu wszystkie rzeczy osobiste swoje i dzieci do nowego lokalu.

W latach 2010 – 2013 K. W. prowadził wspólne gospodarstwo domowe z matką M. P. w lokalu przy ulicy (...). Wraz z matką korzystał wówczas z pomocy Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ł..

W 2012 i 2013 roku K. W. rzadko kontaktował się z ojcem H. W. (1). Na początku 2013 roku ojciec nie przekazywał synowi żadnej korespondencji urzędowej.

(dowód: pismo MOPS k.43 i k.45, legitymacje szkolne koperta k.49, protokół zdawczo - odbiorczy k.61-63, , zeznania świadka P. W. - protokół rozprawy z dnia 3 lipca 2020 roku k.51, nagranie 00:14:27-00:24:34, zeznania świadka A. W. - protokół rozprawy z dnia 3 lipca 2020 roku k.52, nagranie 00:27:34-00:38:56, zeznania świadka H. W. (2) - protokół rozprawy z dnia 3 lipca 2020 roku k.53, nagranie 00:41:06-00:46:33, przesłuchanie pozwanego - protokół rozprawy z dnia 3 lipca 2020 roku k.54, nagranie 00:57:32-01:13:39)

Pomimo opuszczenia lokalu numer (...) przy ul. (...), K. W. był w nim nadal zameldowany, gdyż matka pozwanego chciała, aby po śmierci rodziców pozwany mógł zamieszkać w lokalu przy ulicy (...).

W okresie od 1 września 2010 roku do 30 czerwca 2013 roku K. W. był zgłoszony w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych do ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego jako pracownik młodociany. W 2013 roku K. W. został zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ł. jako osoba bezrobotna. W instytucjach tych podawał adres zameldowania w lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł.. Pozwany nie zgłaszał powodowi zmiany miejsca zamieszkania.

(dowód: pismo MOPS k.43 i k.45, pismo PUP k.44, pismo ZUS k.46, zeznania świadka P. W. - protokół rozprawy z dnia 3 lipca 2020 roku k.51, nagranie 00:14:27-00:24:34, zeznania świadka A. W. - protokół rozprawy z dnia 3 lipca 2020 roku k.52, nagranie 00:27:34-00:38:56, zeznania świadka H. W. (2) - protokół rozprawy z dnia 3 lipca 2020 roku k.53, nagranie 00:41:06-00:46:33, przesłuchanie pozwanego - protokół rozprawy z dnia 3 lipca 2020 roku k.54, nagranie 00:57:32-01:13:39)

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów w postaci zeznań świadków, przesłuchania pozwanego oraz dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie była kwestionowana przez strony. Ustaleń stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Na rozprawie w dniu 3 lipca 2020 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka H. W. (1). Okoliczności, na które miał zeznawać ten świadek zostały wykazane za pomocą innych dowodów: zeznań świadków –P. W. i A. W. oraz obcej dla pozwanego sąsiadki H. W. (2), a także pism Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej. Ze wskazanych dowodów jednoznacznie wynika, że w okresie objętym pozwem ani w okresie doręczania nakazu zapłaty K. W. nie zamieszkiwał z ojcem w lokalu przy ul. (...) w Ł., lecz wraz z matką przy ul. (...) w Ł.. Natomiast, jak wynika z zeznań świadków oraz informacji przekazanych przez pozwanego H. W. (1) jest osobą uzależnioną od alkoholu, porusza się jedynie po mieszkaniu przy użyciu balkonika, a jego stan zdrowia uniemożliwia stawiennictwo w Sądzie. W tej sytuacji, ewentualne przesłuchanie świadka musiałoby nastąpić w miejscu jego zamieszkania, co mając na uwadze sytuację epidemiczną spowodowaną (...)2, byłoby znacznie utrudnione i skutkowało zbędnym przedłużeniem postępowania w sytuacji, gdy zgromadzony już materiał dowodowy pozwalał na merytoryczne rozstrzygnięcie.

Na rozprawie w dniu 2 lutego 2021 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o zobowiązanie pozwanego do złożenia mowy najmu lokalu mieszkalnego numer (...) przy ulicy (...) w Ł., bowiem najemcą tego lokalu nie był pozwany lecz jego matka, z którą pozwany zamieszkiwał.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo przeciwko pozwanemu K. W. podlegało oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie, powód żądał zasądzenia od pozwanego K. W. kwoty 3.335,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu numer (...) w Ł. przy ulicy (...) w Ł. za okres od dnia 1 listopada 2010 roku do 31 października 2012 roku.

Pozwany nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie. Zakwestionował, aby w okresie wskazanym przez powódkę mieszkał w lokalu numer (...) w Ł. przy ulicy (...) w Ł. bądź z niego korzystał. Podniósł, iż w okresie postępowania w sprawie o sygnaturze II Nc 1756/12, w wyniku którego wydano przeciwko niemu nakaz zapłaty, nie mieszkał w przedmiotowym lokalu, wobec czego, nie można uznać za skuteczne doręczenia odpisu nakazu zapłaty z dnia 4 stycznia 2013 roku.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii doręczenia pozwanemu odpisu nakazu zapłaty z dnia 4 stycznia 2013 roku i odpisu pozwu. Przesyłka zawierająca odpis nakazu zapłaty i odpis pozwu została wysłana na adres Ł., ul. (...) przy ulicy (...). Przesyłkę odebrał ojciec pozwanego H. W. (1) jako dorosły domownik.

Zważyć przy tym należy, iż z uwagi na treść przepisu art.11 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy - kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r. poz. 1469), zgodnie z którym sprawy w których przed dniem wejścia w życie owej ustawy wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji podlegają rozpoznaniu zgodnie z przepisami, w brzmieniu dotychczasowym, w niniejszej sprawie znajdowały zastosowanie przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej wskazaną ustawą.

Zgodnie z art. 126 § 2 pkt 1 k.p.c. gdy pismo procesowe jest pierwszym pismem w sprawie, powinno ono zawierać oznaczenie przedmiotu sporu oraz oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby i adresy stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników. Zasadą jest dokonywanie doręczeń dla osób fizycznych w mieszkaniu (vide art.135 § 1 k.p.c.), przez które rozumieć należy miejsce zamieszkania, a więc zgodnie z art.25 k.c., miejsce, w którym dana osoba przebywa z zamiarem stałego pobytu. Doręczenie zastępcze może być zatem uznane za skuteczne, tylko wtedy, gdy następuje ono na prawidłowy adres, a więc w miejscu zamieszkania adresata (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2015 roku, VI ACa 1911/14, LEX nr 2026456). Nie można zatem uznać pisma sądowego za doręczone w sytuacji skierowania go na nieprawidłowy adres zamieszkania pozwanego.

Stosownie do art.133 § 1 k.c., jeżeli stroną jest osoba fizyczna, doręczenia dokonuje się jej osobiście, a gdy nie ma ona zdolności procesowej - jej przedstawicielowi ustawowemu. Wedle art. 135 § 1 k.p.c. doręczenia dokonuje się w mieszkaniu, w miejscu pracy lub tam, gdzie się adresata zastanie. Jeżeli doręczający nie zastanie adresata w mieszkaniu, może doręczyć pismo sądowe dorosłemu domownikowi (art. 138 § 1 k.p.c.). W toku postępowania dowodowego ustalono, że pozwany K. W. od 2003 roku nie zamieszkiwał i nie zamieszkuje w lokalu numer (...), przy ulicy (...) w Ł.. Bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, że pozwany na dzień wniesienia pozwu był zameldowany pod tym adresem. Albowiem, przepis art. 126 § 2 pkt 1 k.p.c. stanowi o obowiązku oznaczenia w pozwie adresu zamieszkania pozwanego, a nie adresu zameldowania, który jest kategorią przynależną prawu administracyjnemu i ma związek z ewidencją ludności.

Skoro odpis nakazu zapłaty z dnia 4 stycznia 2013 roku nie został pozwanemu skutecznie doręczony przed złożeniem przez niego sprzeciwu, nie rozpoczął w stosunku do niego biegu termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Konsekwencją powyższego była konieczność uznania, iż sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty z dnia 4 stycznia 2013 roku został wniesiony w terminie.

Zgodnie z art. 505 § 1 i 2 k.p.c., w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc w części zaskarżonej sprzeciwem. Natomiast, sprzeciw jednego tylko ze współpozwanym o to samo roszczenie oraz co do jednego lub niektórych uwzględnionych roszczeń powoduje utratę mocy nakazu jedynie co do niego.

W niniejszej sprawie, pozwany K. W. zaskarżył nakaz zapłaty w całości, w konsekwencji nakaz zapłaty utracił w całości moc w stosunku do niego.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Z 2016 r., poz. 1610) osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Zgodnie z ustępem 2 powołanego przepisu, z zastrzeżeniem ust. 3, odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego. Stosownie zaś do art.18 ust. 3 powołanej ustawy, osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł.

Powołane powyżej przepisy art. 18 ustawy o ochronie praw lokatorów dają możliwość ubiegania się o przyznanie odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu od osób zajmujących lokal bez tytułu prawnego.

W niniejszej sprawie poza sporem stron pozostawała okoliczność, iż powódka wypowiedziała H. W. (1) umowę najmu lokalu mieszkalnego numer (...) przy ul. (...) w Ł. ze skutkiem na dzień 18 maja 2009 roku.

W odniesieniu do pozwanego K. W. sporną pozostawała kwestia, czy pozwany korzystał ze spornego lokalu w okresie objętym żądaniem pozwu, przy czym zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu, że pozwany rzeczywiście korzystał z lokalu spoczywał na osobie, która z tego faktu wywodziła skutki prawne tj. powódce.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego bezspornie wynika, że K. W. nie zamieszkiwał w przedmiotowym lokalu od 2003 roku ani nie korzystał z niego w inny sposób. Pozwany nie pozostawił w spornym lokalu żadnych swoich rzeczy osobistych, nie odbierał w nim korespondencji. W momencie opuszczenia lokalu był małoletni. Po opuszczeniu lokalu kontaktował się ze swoim ojcem sporadycznie. Ojciec powoda nadużywał alkoholu, co było bezpośrednią przyczyną opuszczenia lokalu przez matkę powoda M. P. wraz z powodem i jego siostrami. Centrum życiowe pozwanego w okresie objętym pozwem znajdowało się w innym lokalu niż lokal numer (...) przy ul. (...) w Ł.. W konsekwencji, nie można uznać, aby pozwany w okresie od dnia 1 listopada 2010 roku do 31 października 2012 roku korzystał z przedmiotowego lokalu mieszkalnego, a zatem powódka nie może od niego żądać odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu. Bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, iż pozwany w okresie żądania pozwu pozostawał zameldowany w lokalu mieszkalnym numer (...) przy ul. (...) w Ł.. Jak już wskazano, adres zamieszkania nie powinien być utożsamiany z adresem zameldowania, który jest kategorią przynależną prawu administracyjnemu i ma związek z ewidencją ludności. Adresem zamieszkania zaś jest, analogicznie do treści art. 25 k.c., adres, w którym osoba fizyczna przebywa z zamiarem stałego pobytu. U pozwanego w odniesieniu do spornego lokalu brakło obu tych elementów tj. zarówno fizycznego przebywania w lokalu, jak i zamiaru stałego pobytu w oym lokalu.

Natomiast, jak wyraźnie stanowi art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Z 2016 r., poz. 1610), przesłanką zasądzenia odszkodowania jest zajmowanie lokal bez tytułu prawnego.

W rezultacie, powództwo w stosunku do pozwanego K. W. podlegało oddaleniu wobec nie wykazania zasady odpowiedzialności pozwanego.